

22

EN AFTEN I VIRUMHALLENS KÆLDER

Det var en ganske almindelig hverdagsaften, jeg skulle ned og træne i vores allesammens kælder. Jeg havde ingen aftaler og jeg regnede med at finde en eller anden boldhenter at træne med. Det var dog lidt af en bommert fra min side, for det viste sig, at der lige præcis var 14 spillere til de 7 borde, og Sabalic. Da der åbenbart ikke var nogen, der gad spille med ham (hvilket man ikke kan fortænke dem i), sad han og snakkede med sig selv inde i klubrummet. Af ren medlidenhed spurgte jeg ham:

"Hej Saba, hvordan går det?"

Saba: "Hold kæft mand, du skulle ha' set kampen. Jeg var foran 8-7 i andet og havde første. Så vandt jeg en skide god bold og fan'ne om der ikke var ombold."

Jeg: "Det var da synd Saba, men"

Saba: "Ja, ja, ja, og så skulle du bare have set i tredje, der bla, bla, bla, bla ..."

Der gik jeg, men det forhindrede ikke Saba i at sidde og sludre videre med sig selv.

På bord 1 løb jeg ind i Lene og Koch.

Jeg: "Hej Lene."

Lene: "Hej Lars, nu skal du bare høre. Jeg gik inde på strøget i dag, og så faldt jeg over de fikseste lysegrønne læderbukser til kun 2800 kr, hvad siger du så?"

Koch: "Hvad s...."

Bord 2: "Hold kæft Koch."

Lene: "Og så matcher de til min bluse, du ved den lyserøde."

Koch: "Ih hvor .."

Bord 3: "Hold nu kæft Koch."

Lene: "Du kan tro jeg er chick med dem og mine gule læderstøvler."

Koch: "Samme farve som min frissb.."

Lene: "Klap i Koch, eller du får rockerbank."

Jeg brød med bord 1 og kastede blikket over på bord 2, hvor de to aldrende alkoholikere Rambuk og "Gamle Hansen" spillede.

Jeg: "Hvad står det Freddy?"

Freddy begynder at samle luft til at svare og efter et halvt minut mister jeg tålmodigheden og spørger Gumle.

Jeg: "Hvad står det Gumle?"

Gumle: "19-14 til mig . . . i sæt og a 2o."

Jeg: "Hvad spiller I om?"

Gumle: "En kasse guldpils, en flaske Chivas og en halv abe."

Jeg: "I er ikke, hvad I har været, hva'?"

Freddy: "Sikke noget knep at komme med, dit sssccckkvadderhoved. Næh, dengang vi var unge (Freddy henter vejret) ,der skulle I kraftstejme ha' set. Jeg var så sikker, at der gik flere uger imellem, at jeg kiksede en bold. Når Ramberg og jeg trænede, spillede vi kun en bold på en hel aften."

Ramberg: "Ja, men til gengæld drak vi 2l guldbajere bagefter."

Ramberg befæster med denne bemærkning sin suverænitet i dårlige vitser. Freddy praler videre, men ingen hører, hvad han siger, for på bord 3 er Harkamp og Dorte begyndt at træne forhåndskontra og det hæver støjniveauet betydeligt.

Jeg forlader de gamle og råber til Harkamp:

"Skal vi træne i morgen, muskelmangel?"

Han hører mig (som sædvanlig, når han træner med øjestenen) ikke. Jeg giver mig til at vente på, at de får spillet bolden færdig, selvom jeg godt ved det kan tage sin tid. Før at slå tiden ihjel går jeg over til bord 4, hvor Steff spiller med (eller rettere skændes med) Per-Ove.

Steff: "17-14."

Pøf: "Nej. nej, nej, nej, nej!"

Steff: "Jo, for det stod 16-14 før og jeg vandt den sidste bold."

Pøf: "Puha, schjøugh, ja puha schjøugh, nej, nej, nej, nej, det stod ikke 16-14 før."

Steff: "Jo, det gjorde, for det stod 15-14 endnu førere, og den bold vandt jeg også."

(Steffs grammatik kunne være bedre, hvilket hans dansklærer og tidligere klassekammerat på HH har påpeget flere gange.)

Til sidst bøjer Pøf sig dog for Steffs slående argumenter.

Pøf: "MMMMmmMM, schjøugh, bare fordi man er klasse 3 spiller, skal man absolut kules ned i støvet (hvilket der jo ikke er mangel på i den grønne kælder). Bare ta' pengene fra mig, din blodsuger."

Steff: "Du ved jo du kan vinde, når det passer dig. Med din hurtighed og rutine kan du lukke, når du har lyst."

Pøf: "Nej, nej, nej, nej, det ka' . . . "

Der bliver pludselig bomstille, som når jord- og betonarbejderne slukker for trykluftboret. Jeg kigger sammen med alle andre forbavset over på bord 3, hvor Dorte og muskelmangel er færdige med bolden.

Jan (med et lumsk glimt i øjet): "Skal vi øh skifte til baghånd Dorte?"

Dorte (med sit sædvanlige hjertelige smil, der kan smelte selv den største isklump): "Nej, ikke endnu søde Jan, det kører ikke rigtigt."

Det ville da være synd at bryde ind i denne samtale og i stedet løber jeg ind i det bageste rum, som jeg lige præcis når, inden trykluftboret går i gang igen på bord 3.

På bord 5 er H. Schmitz ved at forhåndsløope mod C. Wieth's stive baghånd.

Jeg (lidt ironisk): "Er det fjerde eller femte pas i dag, Mini?"

Mini (fatter ikke ironien): "Fjerde, man skal jo også passe på ikke at komme i overtræning."

Statsminister Wieth: "Det er videnskabeligt bevist at over 4 pas om dagen kan overbelaste psyken hos et pubertetshæmmet hankønsindivid og især på det stude, hvor bla, bla, bla, bla, bla, bla, .."

Jeg føler mig tvunget til at afbryde vismandens talestrøm.

Jeg: "Mini, kan du træne i morgen?"

Mini hiver en stor lommebog frem af tasken.

Mini: "Nej, men jeg har en tid til dig på onsdag kl. 17.30. Det bliver så mit sidste pas inden aftensmaden."

Jeg: "Tak, den tid ta'r jeg."

Jeg haster videre til bord 6 for at slippe for endnu et af Wieth's mentale overfald, og minsandten om jeg ikke møder to af mine gamle venner, Flemin og Olsen. Olsen (der har fundet ud af, at der er andet i livet end bordtennis) virker mig lidt halvbuttet.

Jeg: "Hvor meget er det nu du vejer?"

Olsen: "Gi'r du en bajer? Flemin skal vi stoppe, Hauth gi'r en bajer?"

Flemin: "Ja, lad os det. Jeg har også lidt ondt i skulderen og opspilet mave, for ikke at tale om mit dårlige ben. Og jeg skal altså være rask til Lunden på onsdag. Vallakken Torben er stensikker i første afdeling, den havde tredje spor sidst og bla, bla, bla..."

Olsen: "Så er det godt med dig. Lad os komme op og få den bajer.

Så kan vi ta' på "Monten" bagefter, skal du med Flemin?"

Flemin: "Nej desværre, jeg skal spille bridge med min mormor kl. 9"

Jeg skal lige til at tage imod Olsens invitation, da jeg bliver afbrudt af en grådkvalt stemme fra bord 7.

"Jeg kan ikke i dag. Hvorfor skal jeg være så dårlig hulke ... lige i dag? Jeg rammer vræl ikke en klump."

Ja, I gættede rigtigt. Niller Børsting, vores allesammens nyeste førsteholdsspiller, kunne som sædvanlig ikke få spillet til at glide mod Jannik på bord 7.

Jeg: "Hvad står det Jannik?"

Jannik: "19-4."

Jeg: "Er det første sæt?"

Jannik: "Nej, jeg fører 7-0 i sæt!"

Niller: "Jamen det er ikke dig, der er god. Jeg er så uhuhu ringe. Mit baghåndsløp rammer ... snøft ... ikke, jeg kan ikke serve og jeg kan ... uhuhuhu heller ikke smashe."

Jeg: "Skal du med Olsen og jeg på "Monten" i aften, Jannik?"

Jannik: "Nej, ikke i aften. Jeg har en mumle mumle mumle aftale."

Jeg: "Hvad siger du, Jannik?"

Jannik: "Åh, ingenting. Det er bare en mumle, mumle aftale, jeg har med en mumle, mumle, mumle fra sparekassen."

Jeg: "Med en hvad fra sparekassen?"

Jannik: "Åh, såmænd bare en mumle, mumle pige."

Jeg ønsker Jannik held og lykke og begiver mig op mod omklædningsrummet. På tilbagevejen bemærker jeg, at stakkels Flemin nu også har fået vrøvl med nyrene, og at Dorte og Hakke har skiftet til baghånd. Dette har dog ikke fjernet Hakkes glimt i øjet, der tydeligt viser, at chancen for lidt ris á la mande stadig er til stede. På bord 2 har naturens glade søn, Freddy, fået krampe i højre arm, maven og venstre ben. Hans anti-krampe spray har forlængst skræmt Lene og Koch ind til Saba, der tegner og fortæller om sine seneste bedrifter.

"Det var dog en mærkelig samling afvigere, et normalt menneske som jeg færdes sammen med", tænkte jeg på vej op ad trappen. Men hva' fa'rn. Uden dem og deres særheder ville der jo ikke være meget ved at træne på de kolde vinteraftener. Vi hygger os, og jeg tror, at "En gang Virum, altid Virum" gælder for os alle næsten.

Tyskeren.